

Udkastets § 21 udvider det saakaldte „Fornærmelsesværneting“ (D. L. 1—2—19, 1ste Led) til at gælde ogsaa, hvor der kun er Tale om Erstatning eller anden Oprensning og ikke om Straf. Det er nemlig klart, at de samme Hensyn, der tale for Anvendelsen af Gerningsstedets Værneting i Straffesager, i det væsentlige ogsaa gøre sig gældende, hvor blot Erstatning og lignende søges uden for Kontraktsforhold.

Udkastets § 22 giver Adgang til, naar flere Sagvoldere skulle eller kunne sagsøges under et, og Sagen imod dem ikke kan indbringes for andet Værneting, da at anlægge den ved enhver Ret, som for nogen af Sagvolderne er Hjemting, og aabner derved Adgang til at komme over Vanskeligheder, som efter nugældende Ret enten slet ikke kunne overvindes eller i alt Fald kun kunne fjernes ad Bevillingsvejen.

Udkastets § 25, 2det Stykke, giver den særlige Regel med Hensyn til Udlændinge, at en saadan, naar intet andet Værneting kan anvendes, særlige traktatmæssige Bestemmelser ej ere til Hinder derfor, og Sagen derhos angaar Formueretsforhold, af Indlændinge kan sagsøges i den Retskreds, hvor han ved Stævningens eller Forligsklagens Forkyndelse opholder sig eller har Gods.

Denne Udvidelse af Adgangen til at sagsøge Udlændinge ved dansk Ret, der er motiveret ved en praktisk Trang og fremmede Loves Forbillede (se saaledes § 24 i den tyske Civilproceslov af 1877, § 99 i den østerrigske Jurisdiktionsnorm af 1895 og Artikel 14 i Code civil) vil ved en lidt nærmere Betragtning vise sig ikke at indeholde saa stor en Udvidelse, som det ved første Øjekast kan synes. Allerede efter gældende Ret er der jo nemlig Adgang til at sagsøge en Udlænding, der har Gods her i Landet, for at faa Dom til Eksekution i dette, nemlig efter først i Overensstemmelse med Plakat 30te November 1821 at have gjort Arrest i Godset. At fastholde denne sidste Betingelse og saaledes tvinge en Sagsøger, der ellers ikke vilde have begyndt med Arrest, til at foretage en saadan, blot for at tilvejebringe et Værneting ved dansk Ret, er der aabenbart ingen Grund til.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal i øvrigt følgende bemærkes.

§ 12.

Foruden i nærværende Kapitel findes særlige Værnetingsregler i §§ 171, 295, 304, 314, 323, 454, 2det Stykke, 481, 3die Stykke, 504 og 516.

§ 13.

Til *Indlændinge* vil, uden Hensyn til Afstamning eller statsborgerligt Forhold, være at henregne enhver, der har Bopæl her i Landet, medens paa den anden Side til *Udlændinge* maa henregnes enhver, der alene har Bopæl i Udlandet. Hvad angaar Personer, der hverken have Bopæl her i Landet eller i Udlandet, da ville saadanne ikke kunne henregnes til Indlændinge, medmindre de have Ophold her eller have haft Ophold her, uden at det vides, at dette er ophørt.

Om Adgangen til at sagsøge Udlændinge her i Landet, se § 25.

Med Hensyn til Udtrykket: hvor han vides sidst at have „boet eller opholdt sig“, bemærkes, at der med disse sidste Ord saavel her som andetsteds i Udkastet i Overensstemmelse med den paa dette Omraade tilvante Sprogbrug (D. L. 1—2—4) menes: „boet eller i Mangel af Bopæl opholdt sig“.

§ 14.

Reglen i 2det Punktum er udtrykkelig affattet saaledes, at den kun kommer til Anvendelse med Hensyn til danske Udsætter, der ikke ere undergivne vedkommende fremmede Stats Jurisdiktion og ej heller ere undergivne en dansk Konsuls Jurisdiktion efter Lov Nr. 35 af 15de Februar 1895.

§ 15.

Udtrykkene i 1ste Punktum ere saa vide, at de blandt andet ogsaa omfatte alle Interessentskaber. — Ordene „hvor deres Hovedforretningslokale er, eller, naar saadant ikke med Sikkerhed kan udfindes, hvor et af Bestyrelsens Medlemmer bor“ gør formentlig Reglen tydeligere og mere praktisk end den tilsvarende Regel i det tidligere Forslag, hvis Udtryk „hvor deres Bestyrelse har sit Sæde“ let kunde fremkalde Tvivl.

§ 19.

Denne Paragraf er ordret overensstemmende med § 24 i det tidligere Udkast. Motiverne til dette (Side 34) vise, at der ved Ordene „Forvaltning“ og „Regnskab“ betegnes henholdsvis „en Forvaltning af mere omfattende Beskaffenhed“ og „Regnskab i Anledning af en enkelt bestemt Forretning“, samt at „eller“ i Slutningen af 1ste Stykke skal forstaaes disjunktivt, saaledes at en Person, der har forestaaet en *Forvaltning* af andres Midler paa et Sted uden for sit Hjemting,